

NEČEKANÁ DÁMSKÁ JÍZDA,
DVĚ MOŘE ZÁŽITKŮ A PLÁNY V HÁJI

Potrhlá, dovolená

Jana Jurmanová
Dagmar Lachmanová
Radmila Tomšů

Potrhlá dovolená

Vyšlo také v tištěné verzi

**Jana Jurmanová,
Dagmar Lachmanová,
Radmila Tomšů**

Potrhlá dovolená – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Potrhlá dovolená

Jana Jurmanová
Dagmar Lachmanová
Radmila Tomšů

Copyright © Jana Jurmanová, Dagmar Lachmanová,
Radmila Tomšů, 2023
Cover design © Francesca Spinelli
Cover illustration © Shutterstock / GoodStudio

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Lucie Bednářová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-478-1
ISBN ePUB: 978-80-7546-503-0
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-504-7
ISBN PDF: 978-80-7546-505-4

VĚNOVÁNÍ

Třetí společnou knihu věnujeme naší kamarádce a spoluautorce dvou prvních knížek, Kateřině Vágnerové (*11. 6. 1965, †4. 5. 2022).

Před několika lety jsme si nebyly jisté, zda dokážeme napsat knihu ve čtyřech. Napsaly jsme dvě, *Statek je rodu ženského* a *Statek v ohrožení*.

Pak Katty odešla a my pochybovaly, jestli vůbec dokážeme psát pouze ve třech.

Po delším váhání jsme se rozhodly, že to zkusíme – a přes počáteční nezvyk jsme časem nabyly dojmu, že nám kdosi radí a dohlíží na nás. A najednou začaly stránky přibývat, postavy ožily a my opět pocítily z psaní radost.

Děkujeme, Katty.

NIKAM SE NEJEDE

Pondělí 28. června, jižní Čechy

Jindřiška lehce a bez zadýchání vyběhla posledních pár metrů kopečka k brance Karolínina domku. Před svým duševním zrakem už viděla stůl plný severských dobrot. Prý se mají nechat překvapit, slíbila jim kamarádka na posledním sezení. Předtím, než odjedou s Jiřím na dlouhou třítydenní cestu po severu Evropy, udělá rozlučkovou párty, na které nejenže představí podrobný itinerář jejich putování, ale nabídne i laskominy typické pro místa, která hodlají navštívit.

Co to tak asi bude, přemýšlela Jindřiška. Uzený losos? Rybí karbanátky? Dánské sýry? Polkla sliny a stiskla kliku branky.

„Ahoj,“ zavolala radostně do otevřeného okna a rozrazila dveře. „Nepřišla jsem pozdě? Nesnědly jste mi ty dobroty? Já se na ně těšila celý den!“

Zarazilo ji ticho. Divné ticho. Za stolem seděly Karolína, Marta i Anna, ale stůl se neprohýbal ani pod jídlem, ani pod bedekry.

„Stalo se něco?“ zeptala se opatrně. Čekala všechno možné, ale ticho a zaražené pohledy ne.

„Ne,“ odsekla Karolína. „Všechno je jako obvykle!“

Jindřiška se na ni nedůvěřivě podívala. „Opravdu?“

„Ano. Já jsem tady a Jiří je už zas někde v tramtárii,“ odpověděla Karolína hlasem, který by dokázal řezat sklo.

„A co vaše cesta? Pojedete později, nebo co?“

„Ne. Nikam nejedeme.“ Karolína stěží zadržovala pláč. Po chvíli sáhla po balíčku papírových kapesníků a vzdorovitě se vysmrkala. Podívala se na kamarádky. Naštvaně spustila: „Já se tak snažila! Itinerář mám udělaný do nejmenších podrobností! Na první týden mám i zabukované ubytování! A taky máme domluvenou návštěvu v Göteborgu u Alex! Já bych do toho mého chlapa kopl!“ Vztekle odhodila posmrkané kapesníky.

„A kde vlastně Jiří je?“ odvážila se Jindřiška vstoupit do minového pole.

„Včera večer! O půl desáté! Telefon od šéfa! Sbalil se během pěti minut a byl pryč! Jak kdyby byl v té firmě jediný technik! Pořádnou dovolenou jsme neměli už roky! A on si jenom řekne promiň, dá mi pusy a zmizí! Jak já k tomu přijdu?!“ Praštila vztekle pěstí do stolu.

Jindřiška pohlédla na Annu a Martu. Anna pokrčila rameny. „No to víš, Karolíno. Asi není jediný technik, ale je ten nejlepší specialista přes elektronové mikroskopy, co ve firmě mají. Sama jsi to říkala. Měla bys mít radost, že je tak dobrý.“

„To tedy mám. Pak si z Grenoblu písknou a on letí, div se nepřetrhne. A zas nejedeme nikam, zas budu sedět celé léto doma jak ta pecka.“

Anna ji chlácholivě pohládila po ruce. „Nic si z toho nedělej. Jsem na tom stejně. Vždyť já už na dovolené nebyla, ani nepamatuju. To víš, kozám musí někdo dávat žrát denně, dojit se musí taky denně, sýry se taky samy neudělají. Svátek nesvátek, víkend nevíkend. Tak nechávám jezdit mladé. Nakonec, samotné se mi stejně nikam nechce.“

Jindřiška se rozzářila v záchvatu náhlé inspirace: „Ty, Anno, neříkala jsi, že vaši jedou do toho Bulharska až v srpnu? To by teď mohli obstarat zvířata oni, ne? A ty můžeš klidně vyrazit

s Karolínou místo Jiřího! Když už to má tak rozmyšlené. Řidičák máte obě, uděláte si prima dámskou jízdu!“

Marta nadskočila: „A víte co, holky? Já bych jela taky! S tím mým Mirkem už není k vydržení. To starostování mu asi leze na mozek, nebo co. Letos nechce vůbec nikam! Prý nemá čas!“ S každou další větou nabíral její hlas na síle. „Prý musí dodělávat resty! A na to si chce vzít dovolenou, chápete to? Místo aby jel se mnou do Bibione, půjde raději do kanceláře! Blázen, regulární blázen! A já abych s ním dřepěla doma! Tak to ať si trhne nohou! Jestli se fakt pojede, jedu s váma!“

Karolína vytřeštila oči. Události nabraly spád, který na začátku dnešní tryzny za dovolenou opravdu neočekávala. „Ale... já...“

Jindřiška jí skočila do řeči. „Dámská jízda, říkáte? Tak u toho nemůžu chybět. Přece byste mě nenechaly doma! Jsem v důchodu, paní svého času! Když všechny, tak všechny! Jedu taky!“ Zarázila se. „Kam že to jedeme?“

Karolína zalapala po dechu. „No... já vám to ukážu. Mám to v počítači. Jen už jsem se nějak s představou té cesty vlastně rozloučila.“

„A to byla velká chyba,“ poučila ji Marta. „Od čeho máš kamarádky, no ne, holky?“ Rozhlédla se kolem sebe na vytřeštěnou Karolínu, zaskočenou Annu a jásající Jindřišku. „To bude jízda! Počkej, jak ti bude Jiří závidět! A kdy že vlastně vyrážíme?“

„Popozítří, ve čtvrtek,“ ožila Karolína.

UŽ SE ZASE JEDE

Úterý 29. června, jižní Čechy

Maruška podlévala vepřovou pečení černým pivem a přitom si povídala se svou kamarádkou a zaměstnavatelkou v jedné osobě. „Tak si představ, Darjo, s čím včera přišla z babince Anna,“ svěřovala se jí s nápadem své tchyně.

„Povídej a přeháněj,“ usmála se Darja na svou hospodyni. „Ty jejich babince jsou skvělý. Hele, vydrž v téhle pozici, já si tě cvaknu!“ Sáhla po fotoaparátu, přehodila hbitě objektiv za menší a udělala pár záběrů. „Skvělý bokeh, koukej,“ nastrčila Marušce displej pod nos.

„Boke?“ zopakovala Maruška, ale pak nad fotografickou hantýrkou své šéfové mávla rukou a honem pokračovala ve vyprávění. „Holky si udělají dámskou jízdu! A nevěřila bys, kam až chtějí jet! Přes Polsko a Německo až někam do Švédska! Představ si, chtějí navštívit i Alex!“

„Alex?“ zarazila se Darja. „Holky jedou za Alex?“

„Ona měla jet původně jenom Karolína s Jiřím,“ upřesnila Maruška a odvyprávěla Darje celou historii, kterou jim předešlý večer Anna předeštlá.

„Hm. Mně taky Ruda slibuje, že se za Alex vypravíme,“ vzpomněla si Darja na svou dlouholetou kamarádku a bývalou spolužačku, nyní vysokoškolskou profesorku fyziky, toho času na

půlročním profesorském pobytu na univerzitě v Göteborgu. „Jenom jestli se ona nevrátí domů dřív, než se tam my dohrabem,“ řekla hořce. „Měli jsme za ní jet už před měsícem, ale znáš Rudu. Nemá čas, nemá a nemá. Jako bolestné mi koupil tenhle foťák. Mezi námi, docela se trefil, nikdy jsem netušila, že by mě focení tolik bavilo. Ale ještě víc by mě bavilo, kdybych mohla fotit na tom severu. Třeba bílé noci... nebo západ slunce do moře... Ale to bych potřebovala polarizační filtr. Ten ještě nemám.“

Maruška pokrčila rameny. „Kdoví, jestli vůbec vyrazí. Jestli tedy opravdu chtějí odjet, měly by to udělat během dvou tří dnů, protože knihovna se teď rekonstruuje, a jakmile ji v srpnu otevrou, Karolína už dovolenou nedostane. Jenže zatím ani nepřišly na to, jakým autem pojedou. Jindřiščíno staré by tu cestu asi nezvládlo, naši dodávku potřebujeme my na rozvážku sýrů, Karolínin malý peugeot čtyři ženské a jejich zavazadla asi nepojme a Mirek Martě odmítl jejich auto svěřit, že si nenechá nový vůz zničit bandou bláznivých ženských.“

„A to ještě žije?“ zeptala se potměšile Darja.

„Žije,“ zasmála se Maruška. „Ale ze studených večerů.“ Zvážněla. „Mám pocit, že teď už se ti dva rozhádali úplně. Jestli to předtím u nich vypadalo nevalně, tak tímhle to tedy nespravil.“

„Řekla bych, že tomuhle vztahu by možná chvilka odloučení docela prospěla,“ prohlásila Darja. Odmlčela se a chvíli zamyšleně hleděla z okna. Najednou rázně vstala a sáhla po klíčích od auta. „Myslím, že přece jen ještě zajedu do práce. A pak si musím něco zařídit. S obědem na mě nečekej, ale než odejdeš domů, vyřiď Rudovi, ať mi kousek toho báječného masa nechá na večer. Měj se!“

A byla pryč.

Maruška zavrtěla hlavou. Aby se jednou všichni z té práce nezbláznili.

FAKT SE POJEDE?

Středa 30. června, jižní Čechy

Anna se tázavě podívala na Vaška s Maruškou. „Je vám to opravdu všechno jasné?“

Vašek přikývl. „Ano, mami. Celý proces výroby už jsi nám zopakovala aspoň desetkrát. Od pasení koz po balení sýrů. Jako bychom to s tebou nedělali dnes a denně! Prosím tě, my to opravdu zvládneme. Ty si běž už konečně sbalit kufr.“

„Neboj se,“ dodala Maruška, „bude tu celé tři týdny Bibi. Slíbila mi to. Přijede i s Pepinou. Holky a Vojta nám taky pomůžou, vid', Rozárko?“

Její šestiletá dcera seděla na židli a našťavaně okopávala nohu stolu.

„Stalo se něco?“ všimla si jejího rozpoložení Anna. „Ty se na svou kamarádku netěšíš?“

„To jo. Ale ty si odjedeš a my nebudeme mít s Pepinou žádné narozeniny!“ vyhrkla Rozárka rozhořčeně. „Ani hru, ani grilování, ani dárky, ani nic!“

„Počkej,“ vložil se do toho Vašek. „Tu oslavu vašich narozenin jen posuneme, až se babička vrátí. A do té doby se tu možná objeví i teta Alex, která by tu jinak nemohla být!“

Vojta se rozzářil. „Ségra, to by bylo super! Pamatuješ, jak jsme loni stříleli ty vodní rakety? Teta Alex má nejlepší nápady

v celým okolí! Bez ní by ta oslava byla nuda! Babi, klidně jed', my rádi počkáme, vid', Rózi!“

Rozárka se na svého o rok staršího bratra podívala s obdivem: „Jo, brácho, to je fakt! Jestli to znamená, že přijede i teta Alex, tak rádi počkáme! A ty nám taky z té cesty něco přivezeš, že jo, babi,“ kula železo, dokud bylo žhavé.

„To víš, že jo,“ přikývla Anna. „Tak já jdu teda balit.“ Cestou ke dveřím se ještě jednou zastavila. „Opravdu už víte všechno a zvládnete to tady? Nechcete to přece jenom sepsat?“

„Nééé,“ ozvalo se sborové zakvílení.

Anna si povzdechla a vyšla z kuchyně.

Jindřiška byla sbalená raz dva. Jako bývalá učitelka tělocviku a aktivní sportovkyně měla ráda funkční a praktické věci, což se týkalo i oblečení. Vzala batoh, ale pak zavrtěla hlavou a vrátila ho zpátky. Sáhla hluboko do skříně, kde odpočíval její tmavě červený kufr, a vytáhla ho na světlo. Takových let, co s ním cestovala naposled! To bylo ještě předtím, než její bývalý odkráčel za tou prsatou krasavicí. Jen její vrozená spořivost ji donutila si kufr nechat. A teď se bude hodit.

Tak a ještě psa. Vezme mu skládací misky, pelíšek, nějaké ty granule a hlavně nesmí zapomenout Pet passport, očkovací průkaz. Hrábla do šuplete, vytáhla malou modrou knížečku a otevřela ji. Dokdy má Trhač platné očkování na vzteklinu? Taky se bude muset podívat, co vůbec v tom Dánsku a Švédsku po majitelích psů požadují. Zalistrovala knížečkou a strnula. Cože? Měsíc propadlá vzteklina? Jak je to možné? Sáhla po kalendáři. No jo, to byla ta viróza, co ji přepadla v době, kdy měla jít se psem k veterináři. Odvolala termín a zapomněla si říct o nový. Ale co teď? I kdyby Trhače nakrásně nechala naočkovat hned dnes, stejně by za hranice směl až za čtrnáct dní! Aby ji husa koplá, na

tohle zapomenout! Vidina cesty se jí začala rozplývat před očima. Trhače s sebou vzít nemůže. Doma ho samotného taky nechat nemůže.

Malý, rtuťovitý voříšek, který nezapřel své jackrussellovské předky, se zničehonic posadil a upřel zraky na svou paničku.

„Vidíš to, vejre,“ oslovila ho něžně Jindřiška. „To jsme dopadli. Ty půjdeš na injekci a já budu dřepět doma jako vždycky. Protože jsem blbá sklerotická bába a ty teď nesmíš za hranice vystrčit ani čumák.“

Pes radostně zavrtěl ocáskem a vyplivl Jindřišce do dlaně svůj oblíbený balónek.

„No, jo,“ hodila Jindřiška hračku na druhou stranu pokoje, „tobě je hej. Ale já se těšila! Jenže nemám nikoho, komu bych tě mohla svěřit, víš? Mladý chodí do práce a nemají čas. A ty seš uštěkaný trouba, co není zvyklý být zavřený celý den v paneláku. To by se mi pěkně poděkovali. A všechny moje kamarádky, kterým bych tě mohla svěřit, jedou taky. Tak co s tebou?“ Pes jí opětovně strčil do dlaně balónek. „Jo, to by ti šlo. Tak víš co? Půjdem na procházku a zajdeme říct Karolíně, že já nikam nemůžu.“ Smutně sáhla po vodítku a Trhač ožil. Jde se ven! Konečně pořádná zábava!

Darja za sebou spokojeně zavřela dveře. Svoboda, zlatá svoboda! Tři týdny dovolené! Ještě před časem by si vůbec nedovedla představit, že by svou realitní kancelář opustila na tak dlouhou dobu. Vždy byla i na dovolené minimálně obden na počítači, řešila problémy a hasila průšvihy. Teď si sice notebook s sebou vezme, ale jen kvůli fotografování. Na firemní mail ani nekoukne. Stejně jako firemní mobil ho přesměrovala na svou zástupkyni Moniku. Konečně má šikovnou podřízenou, na kterou se může spolehnout. No a jinak? Ruda je v práci od nevidím do nevidím,

sotva se přijde domů najíst a vyspat. O jídlo se mu postará Maruška – nejlepší hospodyně na světě – a to bude Rudovi úplně stačit. V sobotu má sice přijet Antonín, slíbili mu, že u nich může strávit dovolenou, ale on má jejich statek stejně spíš jen za noclehárnu. Celé dny bude někde prolézat místní matriky, hřbitovy a kostely, šťastný jak blecha. Co je Alex v cizině, zažral se do té své genealogie ještě víc. Zasmála se. Dva tak rozdílní lidé jako Alex a Antonín! Nikdo by za jejich manželství nedal ani pěťák, a podívejme, už jsou spolu přes třicet let! Kdo by to byl řekl.

Kdepak, Antonínovi Darja taky chybět nebude. Maruška mu uvaří, ustele a všechny ty úžasné rodové objevy si večer trpělivě vyslechne Ruda. U toho ona být opravdu nemusí.

Takže už zbývá jen zajet za Lukášem a Bibi. Sedla do auta a za chvíli zastavila před domkem, ve kterém měl Lukáš kovárnu a Bibi svůj ateliér.

„Tak jsem tady,“ zahlaholila, když vešla do dvora.

„Ahoj,“ usmál se na ni Lukáš. „Auto máš támhle. Vyndal jsem tu naši kempinkovou vestavbu a vrátil tam sedadla. Teď se tam vejdete všechny.“

Darja nakoukla dovnitř. Spočítala místa a podivila se. „Osm? Nás jede jen pět!“

Lukáš se zarazil, ale pro odpověď nešel daleko: „To máte rezervu, kdybyste chtěly nabrat nějaké fešné stopaře. Tak snad to nevadí, však si kufry můžete dát i na sedadla.“

Bibi si mezitím prohlížela Darjin karoq. „To je super, že budeme tři týdny jezdit v tak pohodlném autě!“

„Ty toho moc nenaježdíš,“ popíchl ji Lukáš. „Ty budeš makat u koz, holka, žádné ježdění!“

„Hm,“ pohodila Bibi hlavou. „Kozy poklidíme dopoledne a odpoledne budem jezdit na výlety, už to mám s Maruškou domluvené. Viď, Pepino?“ ohlédla se na dceru, která také přišla pozdravit tetu Darju.

„Jasan,“ odpovědělo děvčátko. „I s Rózi a Vojtou. Pojedeme do zoo,“ pochlubila se.

Darja přikývla. „Jen si to užijte.“ Předala klíče a doklady od vozu Lukášovi. Ten jí podal klíč od dodávky.

„Papíry máš v palubní přihrádce. A je to diesel, nezapomeň!“

„Však ten můj karoq taky,“ usmála se Darja a usadila se za volant dodávky. To budou holky zírat!

Karolína se zkoumavě zahleděla na plný kufr. Má tam skutečně všechno, co bude ty tři týdny potřebovat? Udělat ze dvou původně sbalených jen jeden nebylo jednoduché. Nedá se ale nic dělat. Jestli se mají do jejího peugeotu vejít čtyři ženy, může mít každá pouze jedno zavazadlo, ale nic víc. Snad jen kabelku, a tu si stejně bude muset držet na klíně.

A teď ta veselejší věc. Vyškrtat z itineráře všechna ta ztracená námořní muzea, vojenské pevnosti a technické památky, které si prosadil Jiří. Předělá si dovolenou podle svého gusta. Přidá více kultury, a možná nějaké přírodní zajímavosti. Radostně si přitáhla hromádku map a bedekrů, když vtom se ozval zvonek.

„Nemůžu s vámi jet,“ vypravila ze sebe Jindřiška, sotva došla v kuchyni ke stolu.

Karolína se na ni překvapeně podívala. „Stalo se něco?“

„Trhač,“ vzdychla Jindřiška. „Má propadlé očkování a bez toho ven nemůže.“

„Ale já vůbec nepočítala, že by s námi jel i pes,“ vypadlo bezmyšlenkovitě z Karolíny. „Vždyť já bych ho neměla kam dát! I tak se do auta sotva vejdem!“

„A mě teda zas vůbec nenapadlo jet bez něj!“ naštvála se Jindřiška. „Takže je to vlastně všechno vyřešené. Stejně bychom se nevešli.“ Chtěla vstát a uraženě odejít, když vtom se znovu ozval zvonek.

„Počkej,“ zatlačila ji Karolína zpátky do židle. „Podívám se, kdo přišel, vyřídím to a pak se domluvíme, co dál.“

Jindřiška si posadila Trhače na klín. „Vony s tebou vůbec nepočítaly! Ale já tě nedám, ty můj blboune,“ šeptala psovi do ucha a hladila ho po hřbetě.

Do kuchyně napochodovala Karolína následovaná Darjou. Jindřiška překvapeně vzhledla. Co ta tady dělá? I Karolína vypadala nejistě. „Darja má prý pro nás nějaké novinky,“ řekla Jindřišce. „Posaď se,“ obrátila se na novou příchozí. „Dáš si kafe?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Darja. „Chci se s vámi domluvit. Jela bych za Alex taky. Vezmete mě?“

„Ale klidně,“ řekla hořce Jindřiška. „Já totiž nejedu. Kvůli Trhačovi. Nemám ho kam dát a vzít ho s sebou taky nemůžu. Zajedno má propadlé očkování a za druhý se prý nevejde. Takže Karolína bude mít v autě místa dost.“

„Jestli je problémem jen Trhač,“ zamyslela se Darja, „viděla bych řešení. Podívej, Maruška se stejně bude starat o Puntiho. Věřím, že Trhače si k němu bez problémů přibere.“

„Myslíš?“ ožila Jindřiška. „Já bych hrozně ráda jela. A Marušce bych ho svěřila klidně. On ji dobře zná a má ji rád. Že bys šel k Marušce, že jo?“ obrátila se na psíka. Ten zavrtěl ocasem a hbitě vyrazil ke dveřím. „Ale ne hned, až zítra, bambulo!“

„Lituji, Darjo, ale to, že nepojede pes, nás nezachrání,“ zarázila kamarádky Karolína. „Já bych tě hrozně ráda vzala s sebou, opravdu. Ale do mého pežotka se pět lidí nevejde ani náhodou. Už čtyři bude umění tam i se zavazadly vměstnat.“

„Do peugeota ne,“ odpověděla triumfálně Darja. „Ale do volkswagenu ano. A pohodlně. Koukněte, čím jsem přijela!“

Karolína a Jindřiška natáhly krky a zvědavě se podívaly z okna.

„Ale to je Lukášův transportér,“ vydechly překvapeně.

Marta zaklapla kufr. Tak. Sbaleno má, zákaznice svého kadeřnictví přeobjednala na srpen. Nebyly to sice moc příjemné rozhovory, ale nakonec všechny zvládla. Vždyť si tu dovolenou sakra taky zaslouží, na žádné nebyla, ani nepamatuje.

Vyhlédla z okna. Letní večer přešel do noci. A Mírek zase nikde. Buď sedí na obecním úřadu, nebo v hasičárně. Ty dvě funkce najednou, starosty obce a starosty dobrovolných hasičů, mu byl čert dlužen. A jí taky. Od chvíle, kdy kývl na starostenský mandát, se domů chodil jen vyspat. Marné byly její prosby, marné bylo její rozčilování. Na všechny má Mírek čas, jen na vlastní ženu ne.

V zámku zarachotil klíč. Vyskočila a přešla do předsíně.

„To je dost, že jdeš. Potřebuju ti něco říct. Domluvily jsme se s holkama...“

„Martičko,“ přetrhl její řeč Mírek. „Jsem strašně unavený. Nezlób se, já už sotva pletu nohama. Poviš mi to ráno, ano?“ Zmizel v koupelně.

Tak ráno, jo, rozčílila se Marta. Abys věděl, holenku, ráno si tady mluv, s kým chceš. Já už tu totiž nebudu. A mobil si brát taky nebudu. Nebo jo, ale vypnu ho. Jen se smaž ve vlastní šťávě.

Pak jí to ale nedalo, sedla za stůl a na kus papíru napsala krátký vzkaz.

Ten tady ráno její muž najde místo snídaně.

Když zhasínala lampičku u postele, škodolibě se na chrápajícího manžela podívala. To jsem zvědavá, miláčku, jak to tady beze mě ty tři týdny zvládneš, pomyslela si ironicky a spokojeně usnula.

MEZITÍM NA DÁLNICI

Středa 30. června, někde mezi Brnem a Grenoblem

Jiří šlápl na plyn a zařadil se vlevo, aby objel kamion. Přemýšlel, jestli se vrátit zpátky, ale nakonec přidal na sto třicet a zůstal v rychlejším pruhu. Někdy po šesté dojde na poslední pumpu na našem území, natankuje, koupí si večeri a kafe a zavolá Karolíně. Ta ho teď musí proklínat, a oprávněně! Ani se s ní pořádně nerozloučil a odjel. Jako kdyby ve firmě neměli někoho jiného, jak mu našťvaně připomněla. No, jenže ve Francii momentálně opravdu nemají. Pierre se před čtrnácti dny připeřil do těžké autohavárie a v současné době ještě leží v nemocnici. Správně by tam měli sice poslat technika z Německa, ten to má blíž, ale když supervizor z Institutu strukturní biologie výslovně chtěl jen jeho. Jiří s Pierrem totiž všechny tři mikroskopy instalovali a oni byli s jejich prací navýsost spokojeni. A naprosto vůbec si nepřejí, aby do jejich strojů vrtal kdokoli jiný než tihle dva.

Vztekle udeřil do volantu. To je celý on! Namažou mu med kolem huby a on jim na to skočí jak malý kluk! Stačí říct, že je nejlepší, a on už vyráží.

Nicméně mají pravdu. Je nejlepší. Nebo aspoň hodně dobrý. Už teď tuší, v čem je průšvih. Včera dorazil do Brna před půlnocí a až do pěti do rána seděl u počítače. Dálkově se připojil k porouchanému přístroji, prošel si logovací soubory, podle nich si

zvolil, jaké provést diagnostiky, a při nich zjistil, že problém nejspíš není jen v softwaru. Z Brna to prostě na dálku neopraví.

Nad ránem se šel vyspat a v deset zavolal supervizorovi. Ten mu podrobně vylíčil, jak se závada projevuje. Ke konci hovoru už měl Jiří jasno – opravdu tam musí zajet. Francouz zajásal – jestli by Jiří rovnou taky nevyměnil katody u všech tří strojů, když už u nich bude? Že prý by to stejně bylo do čtvrt roku potřeba, a pak by musel stejně přijet znovu. Jiří zaskřípal zuby, požádal výzkumníka o zaslání nové objednávky, nafasoval katody a poškozenou součástku a vše potřebné naložil do služebního auta.

Teď za volantem přemýšlí, jak si práci nejlépe rozvrhnout. Den na cestu tam a zpátky je jasný. Jak dlouho ale bude trvat servis? Definitivní diagnostika porouchaného mikroskopu se může klidně protáhnout na celý den, takže během ní by mohl stihnout vyměnit katody u těch dvou fungujících. Jejich iontové vývěvy vypeče přes noc a druhý den, až bude mít kompletní výsledky –

„Ty buvole jeden pitomá, kde tě učili řídit!“ zařval nahlas a dupl na brzdu. Černé audi, které se přičítalo z levého pruhu, se před jeho auto vmáčklo tak těsně, že měl co dělat, aby se mu nepodíval do kufru. V duchu si vynadal, že nemá myslet na práci, když řídí. Jako by nestačilo, že už je v nemocnici Pierre. Uf, to bylo o fous. Sáhl po plechovce s iontovým nápojem, který s sebou pro jistotu vozil, a zhluboka se napil. Černé auto už zmizelo daleko vpředu a provoz kolem něj, rozčeřený agresivním řidičem, se mezitím zklidnil.

Sevřel pevně volant. Ani nevěděl jak, ale netrvalo ani pár minut a jeho myšlenky navázaly tam, kde byly násilně přetrženy.

Takže počká na definitivní diagnostiku. A pak půjde najisto. Snad to do večera stihne. Na závěr i v tomto opraveném mikroskopu vymění katodu a vypeče vývěvu. Na to padne třetí den. Nakonec bude muset všechny tři přístroje vyčerpat a znovu